

Yaz Dostum

MALAZGİRT İLK/ORTA OKULU

2019

İÇİNDEKİLER

- AİLE.....
- AĞAÇ YAŞ İKEN EĞİLİR.....
- BİLGİSAYAR BAĞIMLISI.....
- BİR YİĞİT DOĞUYOR.....
- BİTMEZ TÜKENMEZ BİR UMUT.....
- ÇOCUKLAR ÖLÜYOR, BABALAR ÖLÜYOR.....
- FİDANLAR.....
- KÜÇÜK RESSAM.....
- OYUN SAHASI.....
- OYUNCAK DÜŞKÜNÜ ÇOCUK.....
- TEK İSTEĞİM.....
- YAZAR GELİYOR.....
- DERMAN AĞACI.....
- GÜZEL AHLAK.....
- BAŞARMAK.....
- SAHİPSİZ KÖPEK TARÇIN.....
- FUTBOL TURNUVASI.....

ÖNSÖZ

Değerli Okuyucular,

Malazgirt İlk/Ortaokulu olarak Arnavutköy İlçe Milli Eğitim Müdürlüğü bünyesinde gerçekleştirilen Çocuk Yazarlar Projesi kapsamında kaleme aldığımız ilk eserimiz ile karşınızdayız. Okumanın önemini yıllarca vurguladık. Okumak; bizi yaratanı tanımak, varoluş amacımızı anlamak ve yeni ufuklara yelken açmak demektir. Peki "yazmak" bu işin neresinde? Okudukça ruhu beslenen ve fikirleri zenginleşen insan elbette ki düşüncelerinin kalem ile buluşmasını ister. Biz de öğrencilerimize "Yaz Dostum" dedik ve birbirinden keyifli çocuklarımızın iç dünyasını yansıtan bu hikayeler ortaya çıktı.

Proje kapsamında emeği geçen tüm öğrencilerime teşekkür ediyor ve yazın hayatlarının başarılarla devam etmesini diliyorum.

Selma BOSTANCI
Okul Müdürü

AİLE

Ankarada kış ayıydı, her evin bacasından duman tütüyordu. Etraf bembeyazdı. Mehmet her zamanki gibi terkedilmiş olan karavana gidiyordu. Karavan onun iyi kötü eviydi. Mehmet'in ailesi onu bebekken terk etmiş Ali usta ise onu sahiplenmişti. Ali usta boyacılık yaparak geçim sağlıyordu. Mehmet ise okuyordu fakat paraları yetmeyince okulu bırakmak zorunda kaldı ve işe başladı. Mehmet ile Ali usta çok zor günler geçirmiş fakat birbirlerinden hiç ayrılmamış hatta bir keresinde Mehmet'i yurda götürmeye çalışmışlar fakat Ali usta buna engel olmuştu. Günlerden bir gün Ali usta çok hastalandı. Mehmet Ali usta için doktor getirdi fakat doktor her şey için geç olduğunu söyledi. Mehmet çok üzüldü. Ali usta ölürse tek başına ne yapacaktı? Ali usta son bir kez yoğurt istedi fakat Mehmet son parasını doktora vermişti. Düşündü ve yola çıkmaya karar verdi. Hava çok soğuktan Mehmet tir tir titriyordu fakat geri dönemezdi. Sonunda bir köye vardı ve gördüğü bir kapıyı çaldı. Kapıyı yaşlı bir amca açtı; - Buyur yavrum.

-Amcacığım bir tas yoğurt alabilir miyim?

-"Bende yoğurt ne arasın" dedi amca sinirle. Mehmet kapı kapı gezdi fakat kimse yoğurt vermedi. Son bir el hariç. Mehmet umutsuzca kapıyı çaldı kapıyı gözleri yaşlı bir kadın açtı;

-Buyur

-Merhaba efendim bir tas yoğurt alabilir miyim?

-Buyur içeri gel dedi kadın

İçerisi çok düzenliydi fakat sanki yas vardı. Mehmet cesaretini topladı ve sordu;

-Neyiniz var?

-14 yıllık bir pişmanlık...

-Nasıl yani?

-Yıllar önce küçük yavrumu kaderine terk ettim çok pişmanım. Mehmet'in aklına yıllar önce onu terk eden annesi olduğu aklına bile gelmedi: - Beni de yıllar önce terk etmişler. Ama ben aileme asla kızmıyorum sonuçta bir sebepleri vardır. Kadın şaşırıp ve Mehmet'e birkaç soru sordu. Artık emindi Mehmet onun çocuğuydu. Mehmet'in aklında Ali usta vardı: -yoğurt alabilir miyim? Mehmet ve annesi yola çıktılar. Ali usta yaşıyordu Mehmet yoğurdu Ali ustaya yedirdi: - Sağ ol yavrum son isteğimi de yerine getirdin dedi ve gözlerini hayata yumdu. Mehmet o gün çok ağladı. Mehmet için aile "kan bağı değil, kalp bağı olan kişilerdir." Mehmet ile annesi mutluysa fakat Mehmet Ali ustayı çok özliyordu. Her gün Ali ustayı ziyaret ediyor "seni hiç unutmayacağım Ali usta" cümlesini dilinden düşürmüyordu. Yine Ali ustanın mezarına giderken Annesi Mehmet'e:

-Ali ustayı çok tanımıyorum. Fakat çok iyi bir insan olduğunu anladım. Seni ben yokken büyütmüş. Seni bırakmamın sebebi çok yoksulduk ve baban beni çok zorladı. O günden sonra pişman oldum sonuçta herkes rızıkıyla doğar.

-Ben bir sebebin olduğunu biliyordum. Bu yüzden sana hiçbir zaman kızmadım dedi. Mehmet ve annesine sımsıkı sarıldı. Annesi ona "seni asla bir daha bırakmayacağım" dedi.

SEDA BAŞOĞLU 7/D

AĞAÇ YAŞ İKEN EĞİLİR

Sıcak bir yaz günüydü. Avni Bey ve biricik kızı Aslı evde bunalmışlar ve dışarı çıkıp hava almak istemişlerdi. Avni Bey zengin bir adamdı. Zengin olduğu kadar mütevazı bir hayat sürerdi. Yardım etmeyi seven, dürüst bir baba elbette ki kızını da aynı ahlak üzere büyütme istiyordu. Aslı akıllı bir kızdı ama ne de olsa henüz 8 yaşında bir çocuktü ve öğrenmesi biraz zaman alıyordu bazı şeyleri...

Avni Bey ve kızı Aslı yürüyüş yapmak için dışarı çıktı. Mis gibi çam ağaçları ile dolu o uzun patika yolda el ele yürüyor şarkılar söylüyorlardı. Etrafta kuşlar da onlara cik cik sesleri ile eşlik ediyordu. Mis gibi çam ve çiçek kokusu ciğerlerini doldurmuş, neşelerine neşe katmıştı. Patikanın sonunda caddeye çıktıklarında az ileride birbirlerinden tamamen farklı iki bina dipdibe duruyordu. Biri on bir katlı plaza diğeri ise tahtadan yapılmış, önünde küçük bahçesi bulunan bir dükkan. Aslı tahtadan yapılmış o dükkanı merak etse de plazada alış-veriş yapı-

cağı dükkanlar vardı ve babasının elinden tutup oraya çekmek istedi. Avni Bey sebebini sordu. Aslı başladı saymaya "Kırmızı ayakkabı istiyorum. Sonraaa Dilara' da gördüm yeni bir kemanım olsun istiyorum. Hemmm daha kokulu silgi ve renkli boyalar da almalıyım" dedi. Avni Bey bunun üstüne "Güzel kızım çok şükür bu istediklerinin hepsini almaya maddi gücümüz yeter. Fakat gerçekten bütün bu saydıklarına gerçekten ihtiyacın var mı?" diye sorduğunda Aslı başını eğdi. Babası sözlerine şöyle devam etti "Şuan bir kemanın var. Eskisin yenisini alırsın. Giyecek ayakkabıların da var önümüz bayram. Sana kırmızı ayakkabıya da o zaman alırız. Şimdi var mısın onun yerine gerçek ihtiyacımız olan şeyleri almaya?" diye sordu. Küçük kız heyecanla başını sallayarak babasını onayladı. Ve o küçük tahta dükkana girdiler. Eski bir kitapçı dükkanıydı. Kitap raflarında dolaşıp gönüllerince eğitici ve öğretici kitaplar aldılar. İçerişi Aslı'yı adeta büyülemiş gibiydi.

Baba-kız mutlu bir şekilde evlerine dönerken Aslı'nın dudaklarından şu cümleler döküldü " İyi ki sen benim babamsın. Sen hep anlatıyorsun bana 'bir kuru ekmeğe bile ihtiyacı olanlar var' diye. Bugünkü yersiz isteklerim için özür dilerim. Bu aldığımız kitaplardan birini de arkadaşım Dilara'ya hediye edeceğim. Çünkü sen' hediyeleşmek güzeldir ve aradaki sevgiyi de güçlendirir' dersin. Avni Bey duyduklarından memnun bir şekilde minik kızına sarıldı. Ve söyleyebildiği tek cümle ise " iyi ki sen de benim kızsın" oldu.

Seden AKTOPRAK ve Emirhan ERTUĞRUL

BİLGİSAYAR BAĞIMLISI

Antalya'da yaşayan Çiçek, 5.sınıfa giden çalışkan bir öğren-ciymiş. Ödevlerini, testlerini ve tüm sorumluluklarını eksiksiz yerine getirirmiş. 15 tatilde babası Çiçek'e karne hediyesi ola-rak bir bilgisayar almış. Bunu gören Çiçek çok mutlu olmuş. Bu hediye Çiçek'i o kadar mutlu etmiş ki hayatının en önemli par-çası haline gelmiş.

Önceden tüm sorumluluklarını yerine getiren Çiçek, şimdi uya-rılmadan sorumluluklarını yapmaz olmuş. Bu durum anne-ba-basının dikkatini çok çekmiş. Kısa zaman sonra Çiçek'in öğret-meni Esra Öğretmen de, bu durumdan şikayet eder olmuş. Ders-lerini önemseyen, aksatmayan bu örnek öğrenci; artık dersle-rine çalışmıyor vetakip etmiyordu. Bu duruma artık "DUR" de-

mek isteyen Esra Öğretmen, Çiçek'in ailesiyle bir an önce gö-rüşmek istiyordu. Esra Öğretmen, Çiçek'in ailesiyle görüştü ve birlikte bu olaya bir çözüm buldular.

Öncelikle Çiçek'i yanlarına çağırıp güzelce konuştular. Daha sonra, Çiçekle birlikte bir anlaşma yaptılar. Çi-çek bundan sonra kendine bir sınır koya-caktı. Böylece hem derslerine çalışmış, hem de bilgisayarında vakit geçirmiş olacaktı.

Bu olaya çözüm bulan Esra Öğret-men; hem Çi-çek'in ailesi, hem de kendisi tarafından kut-lanmış oldu.

Hiranur Delal BULUT
5/B

BİR YİĞİT DOĞUYOR

Yıl 1910, o günler gerçekten çok zor günlermiş. Kimisinin karnını doyurmak için ekmek alacak parası yok, kimisinin ayağına giyecek ayakkabısını geçtim ayağına giyecek çorabı yok, kimisinin de oturacak evi yokmuş. Tam o yılda Selanik yeni bir birey kazanmış, o birey gözlerini dünyaya 10 Kasım 1910'da açmış. Daha iki günlük çocuğun doğumunu duyan Mustafa Kemal ATATÜRK biletini alıp, trene binmiş. Selanik'e vardığında yeni doğan çocuğun evine kadar el öpmeleri ve alkışlamalar bitmek bilmemiş. Eve girdiğinde saçlarının sarı, gözlerinin mavi olduğunu görünce çok mutlu olmuş. Mutluluk sebebi ise çocuğun onu andırmasıymış. O çocuğu görür görmez ondan tam bir vatansever yiğit çıkacağına ve vatani uğruna canını vereceğine inanmış. Daha sonra:

- Çocuğun ismini koydunuz mu, diye sormuş.
- Hayır, efendim, demişler.
- Çocuğun ismini siz koyar mısınız, diye sormuş.
- Peki çocuğun ismini Yiğit koyalım, demiş.

Anne ve baba da onaylamış. Aradan on yıl geçmiş. Annesi Yiğit on yaşına gelince ismini kimin koyduğunu söylemiş. O gün de Yiğit'in doğum günüymüş. Yiğit hemen İstanbul'a telgraf çekmiş. Mustafa Kemal telgrafı almış, telgrafta yiğit Mustafa Kemal'i Selanik'e davet ediyormuş, Mustafa Kemal de hemen biletini alıp Selanik'e gitmiş. On sene önce ismini verdiği Yiğit'ten şimdi telgraf almak duygulandırmış. Yiğit'in evine gidene kadar el öpmeleri ve alkışlamalar yine bitmek bilmemiş ve sonunda eve varmış. Yiğit ka-

piyı açmış, çok mutluymuş, Mustafa Kemal'i görür görmez elini ölmüş, Mustafa Kemal de saçını okşamış. Doğum gününü kutladıktan sonra Yiğit'in anesi Ayşe Hanım:

- Ne alırsınız, diye sormuş.
- Çay olsa iyi olur, demiş.

Ayşe Hanım çay demlemeye gitmiş ve çaylar gelmiş. Yiğit'le Mustafa Kemal okul başarısı üzerine konuşmuşlar bu sırada. Mustafa Kemal'in İstanbul'a geri dönmesi gerekmiş çünkü İstanbul'da çok işi varmış.

Ayşe Hanım ceketini getirmiş, hemen giymiş ve kapıya doğru yol almış. Yiğit elini öpmek istemiş, Mustafa Kemal de izin vermiş. Daha sonra Mustafa Kemal Yiğit'in saçını okşamış.

—Yiğit, evladım! Kendimden ne kadar eminsem senin derslerini düzeltip vatanın için çalışacağına o kadar eminim, demiş.

Ardından şu sözünü söylemiş: "Eğer bir gün benim sözlerim bilim ile ters düşerse bilimi seç."Bunu söylemesinin sebebi kendisini ne kadar sevdiğini biliyormuş, bir gün onu seçmesindenense bilimi seçmesini istemesiymiş.

—Peki efendim ama emin olun bu hiçbir zaman gerçekleşmeyecektir, demiş.

Daha sonra Mustafa Kemal İstanbul'a gitmiş. Onun gitmesinin ardından Yiğit, derslerine çok çalışmış, azim etmiş. Ortaokulu dereceyle bitirmiş ve iyi bir lise olan Kuleli Askeri Lisesi'ne gitmiş.

Bir gün Mustafa Kemal ile karşılaşmış, Birbirlerini tanımışlar ve Yiğit Mustafa Kemal'in elini öpmüş, Mustafa Kemal de onu sevgiyle kucaklamış. Yiğit'e şunu söylemiş:

— İlk gördüğüm gün de o gözündeki ışığı sevmiştim, başaracağına da eminim ve başardın, demiş. Yiğit bundan sonra ölene kadar vatani uğruna çalışmaya devam etmiş.

ŞEYMA TIMK

BİTMEZ TÜKENMEZ BİR UMUT

İmkansız olayların o kadar da imkansız olmadığını bize gösteren bir yaşayış hikayesi...

Adı Ali, yaşı on üç-on dört, kendi yaşıt ve çevresine göre biraz değişik olan Ali, arkadaşları arasında alay konusu oluyordu. Bunun tek bir nedeni vardı: Bedensel ve kısmen zihinsel olarak engelli olması. Kars'ın Sarıkamış ilçesinde yaşayan Ali, ne kadar gayret etse, kendine inansa bile onun gururunu kırmaya yeten bir arkadaş grubu vardı. Hep onla dalga geçer, hiçbir insanın kaldıramayacağı sözler söylerlerdi. Ali yine merhametli, iyimser bir çocuktu. Aldırmaz, yüzüne koskocaman bir gülücük yerleştirip devam ederdi yoluna. Köyde okur sayısı elli civarındaydı ama Ali hepsinden de gayretliydi. Köy meydanında ders çalışmaya kalksa yaşlısından gencine tüm herkes dalga geçerdi Ali ile. "Okuyup ne yapacaksın sanki bu da bizim köyün delisi işte..." vb. laflar ederlerdi. O yüzden tek çare kaçmaktı. Sadece insanlardan değil, o insanların içindeki eskimiş zihniyetlerden kaçıyor du Ali. Topluyordu kalem, defterini; kimseye aldırış etmeden her gün aralıksız gelip hem kafa dinleyip hem de geleceği ve kendisi için ders çalıştığı tepeye otururdu. İlk olarak hiçbir zaman cebinden ayırmadığı Atatürk fotoğrafını çıkarırdı. İçindeki sönmüş umut ateşini yeniden alevlendirirdi.

Kendisi için tek gayret nedeni ve inanç kaynağı olan bu ulu lider, Ali'ye herkesten daha iyi geliyordu. Sözleri, kitapları, stratejileri etkiliyordu. Herkesin gözünde Ali'nin eğitimine, hayatına, yaşamasına engel olan bir sorun vardı. Evet, Ali de bunun farkındaydı. Ama öyle bir umutlanıyordu ki hiçbir şey engel olmuyordu. Tek hayali pilot olmaktı. Ama bunu Ali'den başka kimse bilmiyordu. Birine söylerse alay konusu olmaktan korkuyordu. Ama

belliydi, her uçak geçtiğinde o hayran bakışlarını gökyüzüne diker, uçak gözden kaybolana kadar izler dururdu. Bazen hayallere dalar... Kendini orada hissedirdi. Sonra tatlı bir tebessüm ile dönerdi gerçeklere. Günün yarısından fazlasını burada geçirirdi. Hiç zaman kaybetmeden ders çalışmaya, tekrar yapmaya başlardı. Hemen hava kararırdı. O yüzden evin yolunu tutardı. Yine bir gün hava kararıp eve gittiğinde evde iki üç kişi vardı. Hepsi şık takım elbiseler giyinmiş ağabeylerdi. Ali şaşkın şaşkın bakarken babası:

—İşte Ali de geldi,dedi

Ağabeyler hemen konuşmaya başladı:

—Merhaba Alicim, nasılsın?

—Seni gerçekten çok merak etmiştik.

—Ali, Türkiye'nin umudu olmaya ne dersin?

Ali bu kadar soru karşısında ne yapacağını şaşırılmış, öylece kalmıştı. Sonradan ağabeylerin neden burada olduğunu anlamıştı. Gelen ağabeyler İstanbul'dan geliyordu. Ali'nin durumunu öğrenmişlerdi. Buna rağmen karnesinin bu kadar yüksek gelmesi onları şaşırtmıştı. Annesi ve babasından izin alıp onun güzel bir eğitim alıp istediği yerlere gelmesinde yardımcı olmak için Ali'yi İstanbul'a götürmek istemişlerdi. İlk duydukları anda ikisi de olumsuz karar almışlardı ama tekrar Ali'ye bakıp içindeki o umudu ve mutluluğu görünce izin vermek zorunda hissetmişlerdi kendilerini.

Kars'tan İstanbul'a gittiğinde Ali on üç on dört yaşında olan Ali, eğitimini bitirmiş on beş yıl sonra pilot olarak geri gelmişti. Artık Kars'ın da bir pilotu vardı, hem de o kişi herkesin küçümsediği, hor gördüğü Ali'ydi.

NAZLIHAN MUTLU

ÇOCUKLAR ÖLÜYOR, BABALAR ÖLÜYOR

Biz Suriye'de yaşıyorduk. Bir gün yola çıktım. Eve bi şey almam gerekiyordu. Babamla beraber ikimiz yolda giderken, yola bir bomba düştü. Babam çok korktu ve beni hemen eve götürdü. Sonra babam ne olduğunu öğrenmek için evden çıktı. İki saat sonra eve döndü.

Annemi aldı ve ikisi hastaneye gittiler. Aradan biraz zaman geçince annem ve babam eve döndüler. Annem ağlıyordu ve neler olduğunu anlayamamıştım. Anneme ne oldu diye sordum. O da: "Ablanın oğlu az önce yola atılan bombadan dolayı öldü." dedi. Bende annemle beraber ağlamaya başladım.

Babam beni uyardı: "Sakin Yusuf yola çıkma!" dedi. Aradan biraz zaman geçince babam evin ihtiyaçlarını almak için dışarı çıktı. Geri dönerken yine bombaların atıldığını ve bir sürü insanın öldüğünü söyledi.

Ülke savaş içindeydi. Bu yüzden ihtiyaçlar haricinde bir şey almak için dışarı çıkmaya cesaret edemiyorduk. Evdeki erzaklarımız tükenmek üzereydi. Babam dışarı çıkıp bu ihtiyaçlarımızı almaya gitti. Babamın gittiği yerde yine bomba atmışlardı. Ve o atılan bomba babamın ölmesine sebep olmuştu. Ben çok ağlamıştım. Ailemizdeki diğer bireylerin hayatta kalması için annem ve abilerim oradan taşınmaya karar verdiler. Böylelikle Suriye'ye veda ettik. Türkiye'ye taşındık. O bomba bütün hayatımızı derinden etkiledi. Bombalar atılmasın, babalar ölmesin, çocuklar ağlamasın.

Yusuf NEBHEN 5/D

FIDANLAR

Muhammet'in sınıfında fidan dikeceklerdi. Muhammet çantasını toplayıp okula gitti. Fidan dikecekleri için çok heyecanlıydı. Öğretmenleri ile bahçeye çıktı. Yetiştirdikleri fidanları saksıdan çıkarıp diktiler ve sulayıp sınıfa geri döndüler. Öğretmenleri fidanlar hakkında bildiklerinizi anlatın dedi. Muhammet bildiği her şeyi anlattı. Öğretmeni Muhammet'e aferrin dedi. Eve gittiğinde Muhammet evde annesine anlattı ve annesi onu tebrik etti.

Muhammet her okula geldiğinde fidanını suladı. Muhammet okulunu bitirdi. Mezun olup öğretmen oldu. Fidanı elma ağacı olunca çocuklar elma ağacından elma topluyordu.

MUHAMMET ÇELİK 2-C

KÜÇÜK RESSAM

Köylerden birinde çok iyi resim çizen Ayşe adında bir kız çocuğu yaşarmış . Herkes ona mutlaka sen bir ressam olmalısın dermiş. Bir gün Ayşe 'nin aklına bir dağ resmi çizmek gelmiş. Fakat bir türlü o dağ resmini çizememiş. Çünkü yaşadığı yerde hiç dağ yokmuş. Ayşe kendi kendine şöyle demiş:

Keşke dağların olduğu bir yerde yaşasaydım çünkü Ayşe bütün resimlerini bir yerlere bakarak çizermiş. Ama Ayşe bir şeyi aklına koyunca onu illa yapmak için uğraşır. Öylede yaptı zaten

Dağları hayal ederek en sonunda resmini tamamladı. Ertesi gün heyecanla okula gitti ve çizdiği resmi öğretmenine gösterdi. Ayşe ' nin öğ-

retmeni resmi görünce söyle dedi :

Bravo Ayşe resmin çok güzel olmuş hayatımda hiç bu kadar renkli bir dağ görmemiştim. Ayşe

Teşekkür ederim öğretmenim ben hiç dağ görmedim görmediğim için dağları hayal ederek çizdim.

Öğretmeni bence okulda düzenlenecek resim yarışmasına katılmalısın ve bu yarışmayı kazanırsan en iyi resim kurslarına gidebilirsin. Ayşe öğretmenin söylediğini kabul etmiş ve yarışmaya renkli ve güzel olan dağ resmi ile katılmış. Bir kaç gün geçtikten sonra yarışmanın sonucu belli olmuş öğretmeni Ayşe' ye yarışmanın birincisi olduğunu söyleyince mutluluktan havalara uçmuş. Ayşe liseyi bitirmiş aradan yıllar geçmiş Ayşe büyümüş genç kız olmuş Ayşe 'nin hayali büyüünce ressam olmaktadır ve bunun için çok uğraşmıştı en sonunda çocukluk hayalini gerçekleştirmiş ve ressam olmuştu

Ayşe her zaman hayallerinin peşinde gidip hayallerini azmi ile gerçekleştirdi . Sizde her zaman hayallerinizin peşinden gidin çocuklar!

Gülsüm POLAT-3B

KAHVALTININ ÖNEMİ

Bir varmış bir yokmuş. Merve diye bir çocuk varmış. Merve çok başarılı bir kızmış. Fakat okula giderken hiç kahvaltı yapmazmış. Bir gün annesi yine Merve'ye sormuş:

-Kızım kahvaltı yapmak ister misin?

Merve:

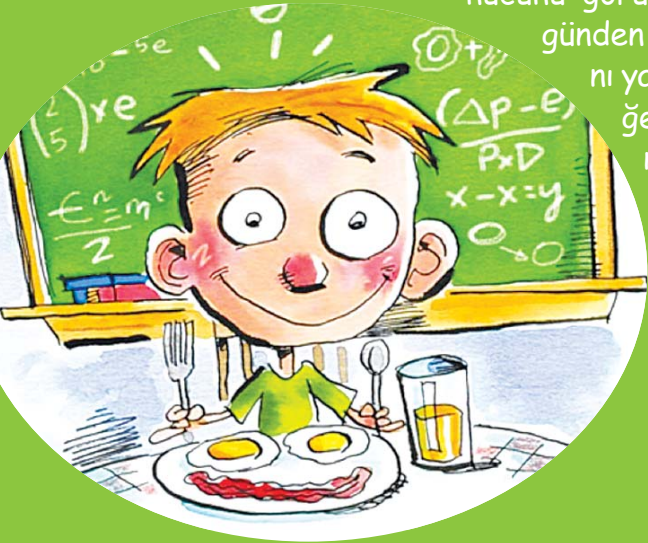
-Hayır, anne. Zaten okulda ilk ders kahvaltı yapıyoruz. demiş.

Okula gittiğinde öğretmenleri yarın ilk ders sınav olacağını söylemiş. Eve gelince annesine durumu anlatmış. Ama sabah yine kahvaltısını yapmadan hızla evden çıkmış. Okula gittiğinde ilk Aslı'yı görmüş. Sınıfa gittiklerinde öğretmen sınavı başlatmıştı bile. Merve çoğu soruyu anlayamamıştı. Sınav sonucunu görünce biraz üzüldü. O

günden sonra hep kahvaltısını yapıp okula gitmiş ve diğer sınavlarda da güzel notlar almaya başlamıştı.

Ve o günden sonra Merve güzel bir hayata kavuştu.

İrem Su
GÖKÇE 3/A

OYUN SAHASI

Bir gün üç arkadaş mahallelerindeki oyun sahasında oyunlar oynuyorlarmış. Bu üç arkadaş; Hakan, Bora ve Ece'ymiş. O gün çok eğlenmişler. Oyunları bittikten sonra evlerine dağılmışlar. Ertesi gün olduğunda kahvaltıda sonra yine oyun sahaslarına doğru yola çıkmışlar fakat bir de ne görsünler.

Oyun sahasının içinde kamyon, kepçe gibi inşaat malzemeleri görmüşler.

Ece:

—Hadi koşun, oyun sahamızı mahvediyorlar.

Üç arkadaş hızla oraya doğru koşmuşlar , oradaki adam:

— Eh, çekilin başımdan be cüceler, demiş.

Ama arkadaşlar olayın peşini bırakmamışlar ve adamlardan şüphelenmişler. Hemen Hakan'ın babasının yanına gidip olayı anlatmışlar. Hakan'ın babası polisi aramış ve polisler gelmiş. Adamlar sabıkalı isimlermiş ve aranıyorlarmış. Polis onları hemen tutuklamış.

Ardından üç arkadaşın yanına gidip:

—Aferin çocuklar böyle hakkınızı savunun, demiş.

Üç arkadaş oyun sahasları kurtarıldı diye çok sevinmişler ve yine daima orada oyun oynamışlar ama tabii ki ders çalışmayı da unutmamışlar.

FERHAT EREMKARA

TEK İSTEĞİM

Eda kapının tıklatıldığını duyunca yatağından fırladı. Olabilecek şeyler aklından bir film şeridi gibi geçti. Binlerce soru uçtu: "Acaba herkes beni mi merak ediyor?", "Ne kadar kızıyorlar?", "Ortalığın dağınıklığını görünce hangi cezayı verirler?" ve binlercesi... Tabi ki bunları düşünürken bir yandan da ortalığı temizlemeye çalışıyordu. Annesi bağıncı elindekilerini de yerine koyup söyledikleri kırıcı şeyleri duymamak için kulağına pamuk tıkadıktan sonra kapının kilidini açıp kenara çekildi. Yarım saat sonra kulağına takılı olan pamukları çıkardı ve babasının "Duydun mu?" dediğini duydu. Başını evet anlamında salladı ama ne için evet dediğini bilmiyordu. Büyük bir merak duygusu içerisindeydi. "Acaba cezayı mı söylediler, başka bir şeyi mi? Ama eğer sorarsam onları dinlemediğimi anlarlar ve cezayı ikiye katlarlar." diye düşündü. Annesi atladı hemen: "Çok haklısın Edacığım, cezan ikiye katlandı. Yine sesli düşünerek bize yardımcı oldun." deyince Eda kendini tutamadı ve bu kadar basit bir şey için verilen cezaya sinirden gülmeye başladı. Babası hemen bu fırsatı değerlendirdi ve cezayı üçe katladı. Eda ise "Her şeyi anladım da bu meşhur ceza ne?" diye sordu. Baba-

sının cevabı Eda'nın çıldırmasına sebep olmuştu. Eda'nın ağzından istemsizce sözcükler dökülüyordu. "Sadece odam dağınık diye saçımı mı kazıyacaksınız? Sizin için ben bu kadar mı önemsizim? Hiç mi sevmiyorsunuz beni?" diye bağırdı.

Yanaklarından damlalar süzölmeye başlamıştı ama yardımcılarından başka kimse Eda'ya üzölmemişti. Eda hemen üst katlarında oturan rehber öğretmenin yanına gitti. Öğretmenine ailesinin onu her şeyden kısıtladığını anlattı. Evin içerisinde her şeyin yasak olduğunu söyledi. Öğretmeni bu durumu ailesine söylemesi gerektiğini ve izin verip vermediğini sorunca Eda, "Hayır" diye yanıtladı. "Çünkü benim yapmacık sevgiye karnım tok. Sadece gerçek bir aile sevgisi istiyorum." dedi. Eda kafasını çevirdi ve karşısında gözleri yaşlı, yaptıklarından pişman şekilde duran ailesini gördü. Hepsi birden Eda'ya sarıldı. Özür dilediler ve aşırı kurallar olmadan yeni bir hayata adım attılar.

Beyzanur TİMAR 6/B 3

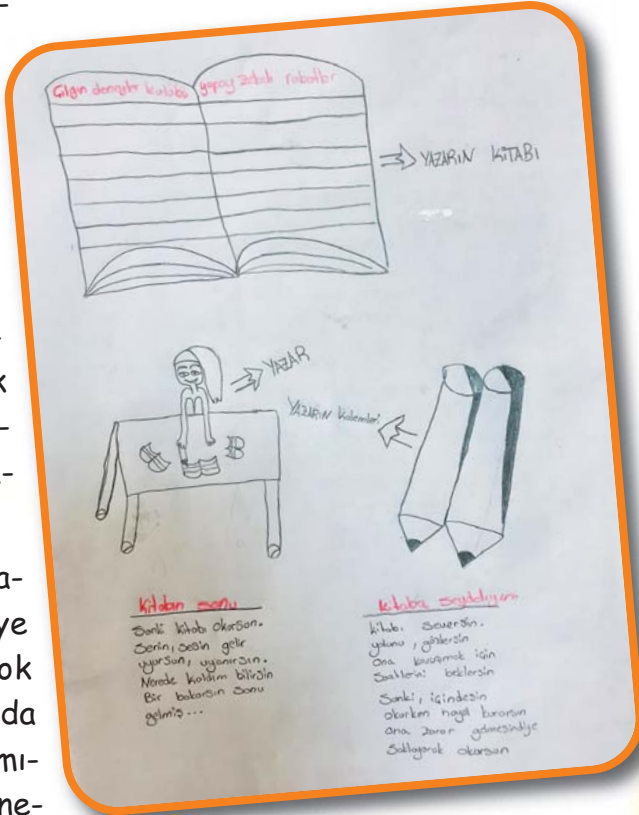
YAZAR GELİYÖR!!!

Bir gün Türkçe öğretmenimiz,okulumuza bir yazarı davet ettiğini ve bizimle söyleşi yapacağını söyledi. Çok sevindik.

Bütün sınıf sabırsızlıkla yazarın gelmesini bekliyorduk.Öncesinde bir yazarla söyleşiye hiç katılmamıştık. Bu bizim için harika bir etkinlik olacaktı. Öğretmenimiz gelecek olan yazarın önce kitabını okutup ,o kitapla ilgili bilgi sahibi olursak söyleşinin daha eğlenceli geçebileceğini söyledi.

Ve öğretmeni-miz bize kitapları sipariş etti,dağıttı.Hepimiz kitabı o kadar çok sevdi ki bir günde bitiren arkadaşlarımız oldu.

Ve sonunda yazarımız söyleşiye geldi.Söyleşi çok güzel geçti.Sırada yazarın kitaplarımızı imzalaması, ene-

ğelenceli an, vardı.O esnada bazı arkadaşlarımız yazarı ve öğretmenimizi çok üzdü.

Ne sıraya giriyor,ne de sessiz oluyorlardı.Öğretmenimiz bu duruma çok kızdı ve yazara, "İsterseniz konuşmaların kitaplarını imzalamayın", dedi.

Bunu duyan arkadaşlarımız konuşmayı kesti ve yazarımız kitaplarımızı imzalamaya devam etti.

Yazarla beraber fotoğraflar çekinerek unutamayacağımız güzel bir gün geçirdik.

HELİN ÇELİK 5/B

OYUNCAK DÜŞKÜNÜ ÇOCUK

Konuşmayı yeni öğrenen bir çocuk varmış. Adı da Ali imiş. Ali mağazalarda, pazarda gördüğü her oyuncacı istermiş. Ali büyüyüp okula başladığında da arkadaşlarında gördüğü her oyuncacı almış. Bir gün arkadaşlarından biri Ali'yi öğretmenine şikâyet etmiş. Ali arkadaşının oyuncacığını izinsiz almış. Öğretmen Ali'yi dışarı çağırmış. Öğretmeni Ali'ye demiş ki:

- Ali 'çiğim arkadaşlarından izin almadan oyuncaklarını ellerinden çekip alman hiç doğru bir davranış değil. Arkadaşlarını çok üzüyorsun ve böyle yaptıkça arkadaşlarını kaybediyorsun.

Ali öğretmenini dinledikten sonra koşarak sınıfa girdi ve tüm arkadaşlarından özür diledi. Ertesi gün de bütün arkadaşlarının oyuncaklarını geri getirdi. Ve bir daha arkadaşlarından izinsiz oyuncaklarını almayacağına söz verdi. Böylece Ali kimsenin oyuncaklarını izinsiz almaması gerektiğini öğrendi.

Busenur HAN 3/A

DERMAN AĞACI

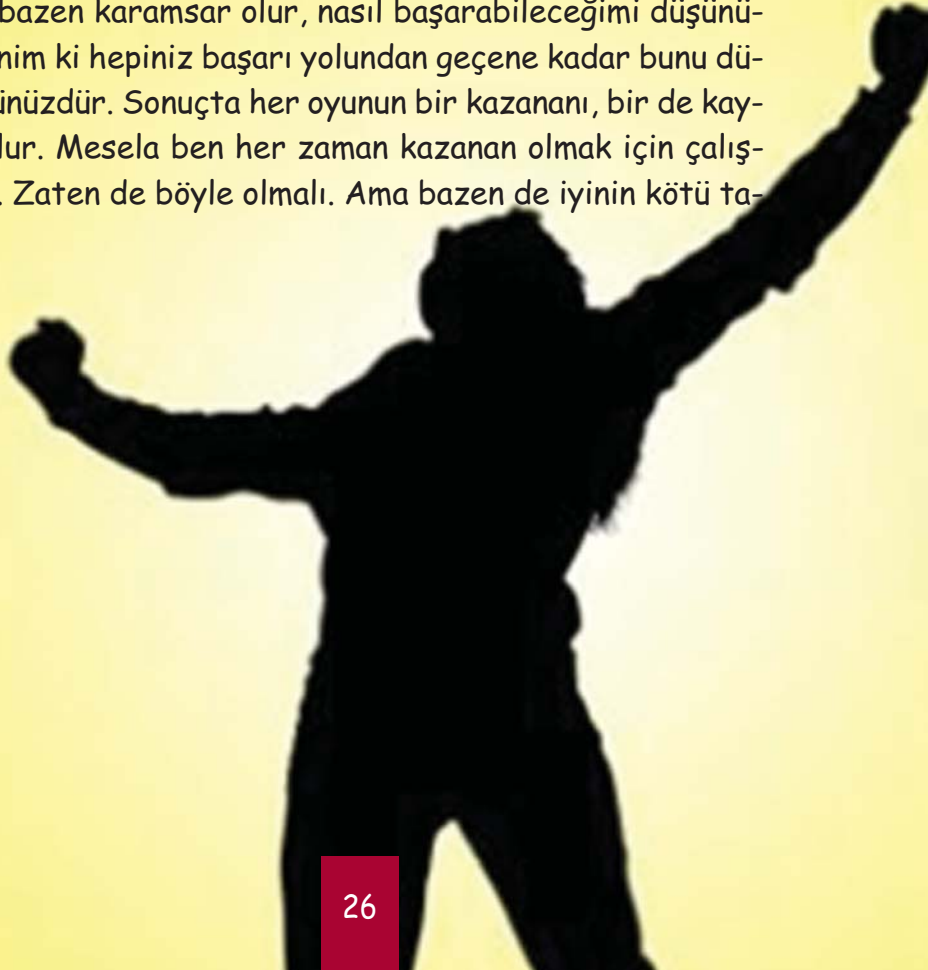
Bir zamanlar bir köy varmış. Bu köyde bir yaşlı çınar yaşarmış. Bu çınara halk arasında "Derman Ağacı" diyorlarmış. Ağaca bu ismi dertliler vermiş .Çünkü her derdi olan bu ağaca gelip derdini anlatır, eğer ağaçtan bir yaprak düşerse ağaç derde derman bulur diye bir inanca sahiplermiş. Bir gün köyün muhtarı belediye tarafından ağacı kesme emri almış. Muhtar, ağacın köylüler için çok değerli olduğunu biliyormuş fakat yapacak bir şey olmadığı için gece saat iki gibi ağacı kestirmiş. Köylüler bunu görünce deliye dönmüşler. Sonrada imamın yanına gidip "Biz şimdi derdimizi kime anlatacağız?" demişler . İmam biraz tebessüm etmiş. Sonrada demiş ki:"O derman ağacınızı yaratana anlatın çünkü dermanı ağacınız değil, o ağacınızı yaratan verir."

SUDENUR ÇIKRIKÇI

BAŞARMAK

Başarı kazanılması zor ama kaybedilmesi bir o kadar kolay olan bir şey değil midir? Aslında varabildiğimiz başarı bizim bir yere varana kadar çektiğimiz yorgunluğun olumlu geri yanıtıdır. İşte bu yüzden kazanılması zor, kaybedilmesi kolaydır.

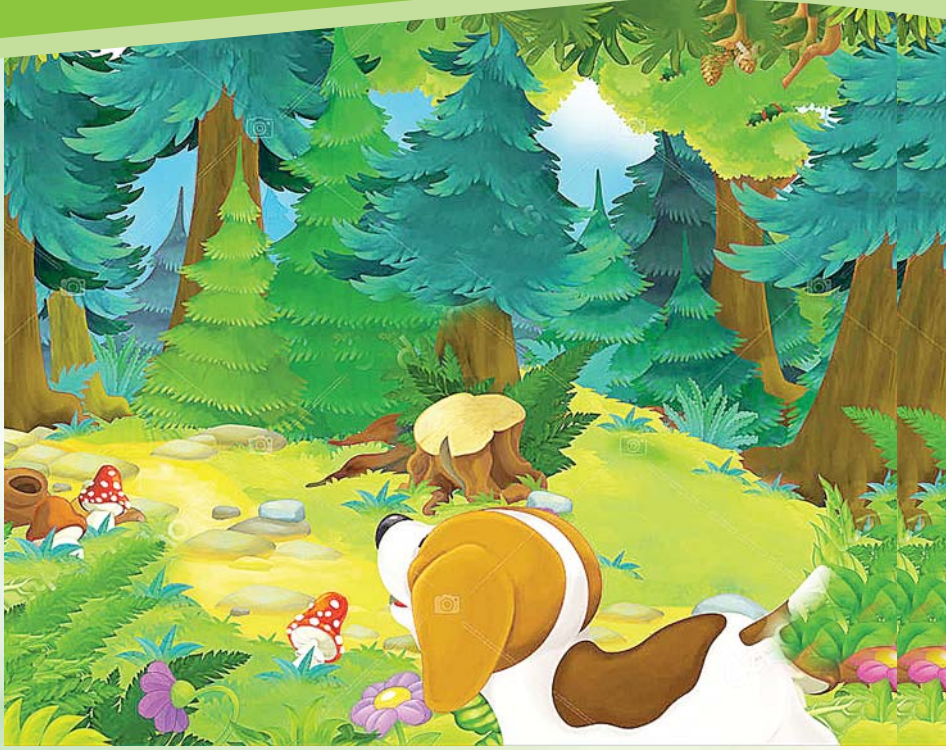
Başarı... Aslında bu kelimeyi duymak benim içinde sizin içinde güzeldir. Hele ki: "Sen başardın." cümlesini duymak o yorgunluğumuzu üzerimizden atan en güzel cümledir. Bence de öyle. Ben bile bazen karamsar olur, nasıl başarabileceğimi düşünürüm. Eminim ki hepiniz başarı yolundan geçene kadar bunu düşünmüşsünüzdür. Sonuçta her oyunun bir kazananı, bir de kaybedeni olur. Mesela ben her zaman kazanan olmak için çalışmışımdır. Zaten de böyle olmalı. Ama bazen de iyinin kötü ta-

rafını düşünmeniz gerekir. Çünkü kazanmak yani başarmak için ne kadar iyiyi düşünsek de kötü her zaman aklımızdan geçirmeliyiz. Ama ben böyle dedim diye sakın sürekli karamsar olmayın. Sadece o yola girmeden önce iki yolu da düşünün. Eğer başarı yoluna girmek ve sonunda "Başarıya vardın!" tabelasını görmek istiyorsan kendinden emin ol. Bence benim dememe gerek yok. Ama uymak istiyorsanız bir daha tekrar edeyim. Eğer bu mükemmel duygu yani başarıyı tatmak istiyorsanız ve sonunda o tabelayı görmek istiyorsak çok yorulacağız, çok çalışacağız, çok emek vereceğiz. Her şeyde olduğu gibi başarının sonunda da çok emek vardır.

Eğer toparlarsam size diyeceklerim şunlar: Başarı insanı yoran, bir o kadar da mutlu eden şeydir; duygudur. Ama bu sırf böyle yorucu diye elde edilmeyecek şey de değildir. Sonuçta başarı bizim hayattaki ne en derin uçurumumuz, ne de çıkmaz sokağımızdır. Başarının tadını isteyen ve çalışan herkes başarıyı tadabilir.

KEZİBAN BARIŞ

SAHİPSİZ KÖPEK “TARÇIN”

Kışın sonlarına yaklaşmıştık. Okuldan eve döndüğümüzde, önümüze tatlı mı tatlı şirin bir köpek çıktı. Birden karşımız da görünce korkup kaçtık. O da peşimizden koştı. Niyeti

28

zarar vermek değildi, biliyorduk.

Onu, arkadaşlarımızla birlikte sevmeye, onunla oynamaya başladık o kadar sevimliydi ki içimiz ona karşı hemen ısınmıştı. Akşam vakti yaklaşmış, hava soğumaya başlamıştı bu tatlı şey "nereden gelmiş, nereye gidecekti?", diye düşünmeye başladık. Belli ki ev köpeği, dışarıda duramıyor, tir tir titriyordu. Arkadaşım Eylül, "onu terk etmişler, sokağa bırakmışlar" dedi. Bu durum çok üzüldük. İçimizden birinin bu hayvana sahip çıkması gerekiyordu. ve arkadaşım Eylül "ben onu evime götürüp bakmak istiyorum, ama önce ailemle görüşmem gerekiyor."

Eylül, ailesiyle görüşüp, ailesinin de isteği ile o tatlı hayvanı sahiplendi ve adını da TARÇIN koydu. Bizde bu duruma çok sevindik.

MEDİNE YILDIZ 5/D

29

FUTBOL TURNUVASI

Bir gün amcamın oğlu, kardeşim Serhat ve ben maç yapıyorduk. Arkadaşlarım Kaan ve İshak geldi. O sırada kuzenimin arkadaşları da geldi. Gruplara ayrılarak maça başladık. Benim takımımda kardeşim Serhat arkadaşlarım İshak ve Kaan vardı. Karşı takımı otuz ikiye iki yendik. Karşı takım üzülmüş olsa da çalışacaklarına söz verdiler. Ama yine de çalışmadılar ve onları bir sonraki maçta yine yendik. Maç sonrasında tekrar söz verdiler ve sözlerini tuttular. Bir sonraki maçta berabere kaldık. yani emeklerinin karşılığını aldılar.

Beden hocasının düzenlediği futbol turnuvasına hazırlanmaya karar verdik. Hepimiz çok çalışıyorduk. İki koca hafta bitti ama o koca iki hafta nasıl da öyle geçti anlamadım. Hoca gelmediği için turnuva iptal edildi turnuva bir hafta ertelendi. O haftayı güzel değerlendirip çok çalıştık. Nihayet o gün gelip çattı ve biz çok heyecanlıydık. Maça girdik, bir yandan ailelerimiz, diğer yandan öğretmenlerimiz biz maçı oynarken cesaret ve güven verici tezahüratlarıyla bize destek oldular. Her girdiğimiz maçı aldık, finale kadar yükseldik. karşı takım oldukça güçlü ve yaşça bizden büyüklerdi. Ama bizim kendimize olan güvenimiz tamdı, tabii tribünlerden gelen desteklerin

çok payı vardı. Zorda olsa maçı almıştık, çok mutluyduk. Okulumuza getirdiğimiz kupa ve bize takılan altın madalyalar çok gurur vericiydi. Okulumuza döndük.

Ailelerimiz, arkadaşlarımız, değerli öğretmenlerimiz, saygı değer okul müdüremiz ve yardımcıları hepimizi teker teker tebrik ettiler. Çok mutluyduk. Bir daha ki turnuvayı ipe çekiyoruz.

KENAN CAN ÖNAL 5-B
209

GÜZEL AHLÂK

Ahlâk insanların davranışları ve hareketleri doğrultusunda şekillenir. Ahlaklı insan; kimsenin malında mülkünde gözü olmayan, insanlara el uzatacak ve yardım edecek kişiliğe sahip olan insandır.

Ahlâk sahibi olan, toplum tarafından saygı duyulur ve sevilir. Davranışlar bizim kimliğimizdir. Başkalarına örnek olmak istiyorsak eğer ilk başta ahlaki değerlere sahip çıkmalıyız. Ahlâki bakımdan değer kazanan insanlar başkalarına kötü gözle bakmazlar. Toplumsal olarak insanların ahlaki anlamda gelişimi aileden başlamaktadır. Ebeveynler örnek olduğu süreçte çocuklarında ahlâkları değişir, yaptıkları hareketlerin doğru veya yanlış olduklarını daha iyi anlar.

Güzel ahlakı benimseyen insanlar aslında manevi olarak büyük kazanç içinde olurlar. Vicdan olarak rahat oldukları gibi psikolojileri de düzgündür. Sorunları güzel bir şekilde çözmesini bilerek aşmasını bilirler. Ahlaklı insan olduğumuz sürece kendimize ve çevrenizdekilere faydamız olur.

EMİR CAN KOÇ